

V zemi štedrej, nevídaných krás,  
stoja stromy, vidiac náš svet.  
Kedysi verných synov, čo berú im dážd'.  
Železom telá mučia, menia ich v prach.

A z výšok nedostupných pozerajú v diaľ,  
do dôb zabudnutých, čo odvial čas.  
Rátajúc dni, kedy sa oheň prebudí.  
Človek im vezme život, všetko vyhubí.

Nárek stromov, tichý plač.  
Slzy z kôry v smole, tichý lesov hlas.  
Jedom tohto sveta nasiakli korene.  
S vetrom plačú nad osudom tejto zeme.

Rieky mrakov tečúc časom,  
nárek stromov nezmení.  
Nezastaví osud zeme,  
vôľu sveta nezlomí.  
Zobuď sa človek, navráť si zrak.  
Pozri na matku, čo sa mení v púšť.  
Nič nie je nekonečné, ani stromov hlas.  
Nevidené korene sme Ty! Ty si z nás, tak plač!!!